

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γών ὄρων μας μεταβολή, ἐνδεκφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἀκ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ὅ ν ο .
 Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη — δέ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ σ τ ὃ χ ἔ ρ ἰ .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεύομεν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
 ποῦ μὲ μάντιες εὐδιόουνος ἀγαθὰ κ' ἐγὼ προσμένω.

Ἐνδεκα μηνὸς Ἀπριλίη,
 κ' ἄλλοι πρόσφυγες ποικίλοι.

Εἰς τὰ χίλια καὶ τριακόσα πρόσθετες εἰκοσι κ' ὀκτώ,
 ἓνα σπῆτι τοῦ Λευτέρη τοῦ χαρίζουν τραντακτό.

Ἄρχεται τὸ ζεύγος λέγον
 γιὰ τὸ ζήτημα τὸ φλέγον.

Α.

Ὅσα τριγύρω μας λαλοῦν,
 καὶ τῶν λεόντων βρυχηθμοί,
 μὰ καὶ τῶν ταύρων μηχανοῦμοι
 μένον αὐτὴν ὑποδηλοῦν.

- Π. — Εἰς σκέψεις πάλι φαίνεσαι σπουδαίας βυθισμένος.
 Φ. — Ἀλήθεια λές, εὐρίσκομαι πολλὸ συλλογισμένος.
 Π. — Τί σκέπτεσαι;
 Φ. — Καὶ μ' ἐρωτᾷς, τέρας τῆς ἀνθρωπότη-
 τὴν λεγομένην ἐξοδὸν ἐκ τῆς οὐδετερότητος. [τος;

Ὅταν μοῦ φέρουν τὸν καφέ,
 λοιπὸν ἐβγήκαμε; ῥωτῶ...
 ὄχι, μοῦ λέγουν, ἀβαφέ,
 κ' ἄρχίζω τὸ χάσιμοῦρτό.

- Π. — Πάλι γι' αὐτὴν μοῦ τσαμπουναίς,
 πάλι γι' αὐτὴν σκοτίτσομαι,
 κ' ἀπὸ τὰς σκέψεις τὰς δεινὰς
 νυχθημερὸν μασιττσομαι;

Ὅποτα τῆς ἀρίβες
 φαρδὸς πλατὺς ἀπλώνω,
 καὶ σ' τῆς ἐφημερίβες
 τὰ μάτια μου στηλώνω,
 τὰ τυπωμένα μαλετῶ,
 μὰ κρίνω καὶ τὰτύπωτα,
 κ' ἐξίσταμαι κ' ἀδυνατῶ
 νὰ καταλάβω τίπωτα.

- Φ. — Ἐκεῖν' ἢ λέξεις ἢ σαχλὴ
 δὴν ξέρεις πόσο μ' ἐνοχλεῖ,
 καὶ νόκτα μέρα μένει
 ἴστων νοῦ μου καρφωμένη.

Αὐτὴ σὲ σκέδια πολλὰ
 μὲ φέρνει, πατριότη,
 αὐτὴ καὶ τώρα μοῦ χαλᾷ
 τὸ δόλο μου σηκίτι.

Ὅταν μαρκοῦτσι ναργιλῆ
 σφικτὰ κρατῶ σ' τὸ στόμα,
 λέω: δὴν βγήκαμε καλέ;
 ὄχι, μοῦ λὴν ἀκόμα.

Καὶ τὰ πουλάκια, ποῦ πηθοῦν
 μὲ τόσην ὠραιότητα,
 κ' αὐτὰ θαρρῶ πῶς κελαῖθοῦν
 ἄκραν οὐδετερότητα.

Ὅταν καθεμὴ τρελλὴ
 ἐνωτίζομαι κουθέντα,
 ἔταν βλέπω, προσφιλή,
 κ' ὅλα τὰνακοινωθέντα,
 τότε κλειστέ με, φωνάζω, μέσα σ' τὸ μεγάλο σπῆτι
 τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκατῆ.

Καὶ τῆλογο, βρε Περικλῆ, γι' αὐτὴν χλιμιντριζεῖ,
 κ' ὀ γάιδαρὸς μοῦ φαίνεται γιὰ τούτη πῶς γκαρίζεῖ.

Π. — Τούτο, φίλε παπαγάλο,
είναι ζήτημα μεγάλο
τόσης σπουδαιότητας.

Σ' όλους σκέψεις προκαλεί
τούτ' ἡ λέξις, Φασουλῆ,
τῆς οὐδετερότητος.

Μὰ κι' ἐμένα μου γανόνει
ἡμέρα νύκτα τὸ μααλό,
καὶ μὲ κάνει, κουφαηδόνι,
μόνος νὰ παραλαῶ.

Τί μαρτύρια τραβῶ
μ' ἔνα κι' ἄλλον παλαεῶ
καὶ μὲ ρήτορας τοῦ δρόμου.

Καὶ θαυμάζω, βρὰ ζευξέκη,
πῶς ἀκόμη τώρα στέκει
ὅπως ἦταν τὸ μααλό μου.

Κι' ἔνα σοφὸς περίφημος μὰς λέγει περὶ τούτου:
ὅποιος δὲν χάνει, Φασουλῆ, κάποιαι φοραὶ τὸν νοῦ του,
αὐτὸς δὲν εἶναι παντελῶς μααλό γιὰ νὰ τὸ χάσῃ
κἂν ἐν ἡμέραις δράσεως, κἂν ἐν ἀφόνῳ στάσι.

Τέτοια μὰς λέει μὴ γραφῆ,
μὰ λὲν κι' οἱ Χιώταις οἱ σοφοί:
τὰ λόγια τῶν πολλῶ πολλῶ
κάνουν τὸν ἀνθρωπο λωλό.

Κι' ἐγώ, ποῦ δὲν ἔτρελλάθηκα μέσα σ' αὐτὴ τῆ μπόρα,
σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
ἢ δάχω νοῦ γερῶ,
εἶτε δὲν εἶχα πόποτε γιὰ νὰ τὸν χάσω τώρα.

Β

Φ. — Οὐδετερότης, δηλαδὴ,
καθὸς καθέννας κρίνει,
κανόναρος, ἄλλῃς κλαδί,
κι' ἐμπόλεμος εἰρήνη.

Εἰς ἐποχὴν συλλογισμῶν καὶ σκέψεων ἀρρήτων
καθέννας πατριώτης
οὐδετερότητος, βοᾶ, τῶν οὐδετεροτήτων,
τὸ πᾶν οὐδετερότης.

Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν
κράζωμεν μ' ἔντονον φωνὴν
'στὸν Αἴμον καὶ 'στὴν Δόσιν.

Ὅτι βαρετὰ τὸ 'στρώσαμε
καὶ πῶς οὐδετερώσαμε
τὴν σφριγγηλὴν μας φύσιν.

Οὐδετερότης, ἀδελφοί, καὶ φάλετ' εἰς ἡμῶν.
πιάσανε καὶ τὴν Τένεδο πιάσανε καὶ τὴν Λήμνο.

Οὐδετερότης, ἀδελφὲ,
φωμὶ θὰ τρώμε χάσινο,
θὰ πίνουμε βαρὸ καφέ
καὶ ναργιλὲ γιαιάσινο.

Οὐδετερότης ζηλευτῆ,
περιεργὸς τὰ μάλα,
ποῦ τῆς Τανέδου τὸν Μουφτῆ
τὸν βλέπω 'στὴν κρεμάλα.

Οὐδετερότης, ποῦ μ' αὐτὸ
χαμένο πᾶν οἱ βρόντοι μας,
ὅπου δὲν ἔχομε λεφτὸ
νὰ ξοῦσιμ τὸ δόντι μας.

Οὐδετερότης, φουκαρά,
ποῦ μὲ καυτὸ μεγάλο
τοῦς λέμι: δῶστε μας παρὰ
νὰ ἔγουμε δίχως ἄλλο.

Οὐδετερότης, πρόβλημα μεγάλης σπουδαιότητος
συνυδαμενὸν μ' ἔξοδον ἐκ τῆς οὐδετερότητος.

Καὶ φάσμα βλέπομεν παρὸν
πολέμου θηριώδους,
καὶ φάλλομεν νυγθημερὸν
εἰσόδους τε κι' ἔξόδους.

Εἰσὸδια κι' ἔξοδια
καὶ κίνδυνοι κι' ἐμπόδια
καὶ τόσαι κρίσεις διαγωγῆς.

Καὶ σκέψεις ἐπὶ σκέψεων
καὶ δυσκολίαι πέψεων,
ποῦ δὲν σ' ἀφίνουσε νὰ ἔγῃς.

Οὐδετερότης τοῦτ' ἀ φῆ,
ἦγουν καλὰ μυρία
'στὴν ἐποχὴ τὴν ἐχαρη.

Οὐδετερότης, ἀδελφὲ,
ποῦ κι' ἀπὸ τὴν Δουστρία
δὲν θὰ μὰς στέλλουν ζάχαρι.

Οὐδετερότης, ποῦ τρυφῆς
καὶ δίχως ζάχαρι νὰ φῆς
σὲ κέλλπους γῆς ὄραλας.

Οὐδετερότητος χαρά,
καὶ γὰρ πουλοῦν 'στὴν ἀγορὰ
τρεις κ' εἴκοσι τὸ κρέας.

Ἄκουσε τερτίστιατα
εὐλάλων ἀηδόνων
ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων.

Μας στέλλουν χαιρετίσματα
κι' από την Μιτυλήνη,
τήν πιάσανε κι' εκείνη.

Γ.

Π. — Έγώ, φίλε Φασουλή,
θέλω ζάχαρι πολλή,
και μ' εκείνην να κολλήσουν τὰ μoustάκια και τὰ γένεια,
κι' ἔλοι ζάχαρι γυρευούν,
πού μαζί μας συνορεύουν,
και ποθούν οὐδετέρότης νὰ δεσπόζῃ ζαχαρένια.

Φ. — Μή για ζάχαρι φοφῆς
και φτηνὴ δὲν θὰ τὴν φῆς,
κι' ἐπειδὴ μέσ' στὰς πικρίας μανιῶδους Ἄρεως
ἦλθε λόγος περὶ γλύκας και περισαχάρως,
θ' ἀναφέρω κατὶ στίχους, πού παλῆά μᾶς λέει Μούσα:
ἀετὸς και ἀετούσα,
ροδοζάχαρι και μέλι,
ἀλλ' ἐμένα τί μὲ μέλει.

Π. — Τί μου λὲς, βρε παρλαπίπαι;
Φ. — Μήτ' ἐγὼ δὲν ἐξῶ τ' εἶπα.
Μέσα σὲ πολέμων κρότους
και σ' οὐδετερότητας
δὲν θ' ἀποδῶ παρ' ἀλλοκότους
φράσεις κι' ἀστεϊότητας.

Τάχασε τὸ καὶκαλό μας,
ἀδελφέ μου, Περικλέτε,
κι' εἶναι τώρα τὸ μισαλό μας
ἔρμος κόσμος πού χαλιέται.

Ὅλοένα μπαينوθαίνω
κι' ἔλο κάνω νὰ κτυπήσω,
ἕνα βῆμα μπρὸς πηγαίνω,
κι' ἕνα βῆμα πῶς πίσω.

Μόλις βῆμα μπρὸς τραθῆξω μὴ φωνὴ μου λέει: στάσου
κι' ἔλα λίγο' στὰ σωστά σου.
Κράτει: στὰς παρούσας ὥρας
τὴν οὐδετερότητα,
συλλογίσου και τῆς χώρας
τὴν ἀκεραιότητα.

Ζώνω ξίφος τροχισμένο
και δὲν βράζω τομουδιά...
μωρὲ θᾶβγης... βρε δὲν βγαίνω,
κι' ἄλλα λόγια, βρε παιδιά.

Δὲν θὰ ἔγω... τὸ βεβαίονω
μὲ φωνῆς ὀξείας τόνου.
Γρήγορα θ' ἀλλάξῃς σκέψεις
και θὰ ἔγης και θὰ χορέψῃς.

Νὰ ξανάβγω; νὰ ξανάμπω;
ἔσα λουλούδα' στὸν κάμπο
μαθημένα' ρωτηθήκαν
ἀπὸ χεῖλος φλογερῶ,
κι' ἔλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
τὸν κακό σου τὸν καιρό.

Τέτοια σήμερα μαθαίνω,
κάθαυμα τῆς πρωτευούσης,
και πολὸ συχνὰ παθαίνω
διαφόρους παρακρούσεις.

Τώρα μία ξεσαθῶν, τῶρ' ἀφίνω κατὰ μέρος
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό,
τώρα χάσκων οὐδετέρως
τρέχω και ψηφοθηρῶ.

Τώρα στρέφω, Περικλέτο, πέραν στὰ Καρπάθια,
κι' ἐνθ' βλέπω πρὸς ἐκεῖ
μοὺ φωνάζουν μερικοὶ
πὼς πρὸς ἔξοδον και πάλιν γίνεταί προσπάθεια.

Τώρα, φίλε μου, παθαίνω παραλληλῆρημα τῆς γλώσσης,
τώρα μέσ' στὰ καφενεῖα
ἐν πολειμικῇ μανίᾳ
περιμένο τοῦ κυρίου Ροδοδάδωφ τὰς δηλώσεις,
πλὴν ὡς ἔστου ἄναγγελοῦ ἀγγελας νεωτέρας
μακαρίως ἄς τρωφῶμεν εἰς ἐκστάσεις οὐδετέρας.

Π. — Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλή,
τριγυρίζω μὲς' στὴν πλάσι,
ὅπου δαίμων ἀπειλεῖ
στογερὸς νὰ τὴν χαλάσῃ.

Ὅπου τώρα σταματήσω
κατὶ γόρω μου βροντᾶ,
κι' ὅ, τι τώρα κι' ἂν ρωτήσω
μὲ θεὸ λόγια μ' ἀπαντᾶ
πὼς μὲ νοῦ πομποπουνισμένο
μὴ θὰ μπαίνω, μὴ θὰ βγαίνω.

Τώρα πᾶμ, λιμαδόρο,
νὰ κυττάξωμε τὸ σπῆτι,
πού' στὸν πρῆγν Κυβερνήτη
τόκαναν καμπέσοι-δῶρο.

Και πηγαίνει τόσος κόσμος ἀπὸ κάθε συνοικία
κι' ἀπὸ τάξι κι' ἡλικία,
κι' ὀλοένα τὸ κυττᾶ
και χαζεύει και σαστίζει,
και περιέρχον' ὡτὴ
πὼς τάχα νὰ κοστίζῃ.

Φ. — Κι' ἐγὼ θέλω, φίλε χάχα,
νὰ τὸ δῶ, νὰ τὸ γνωρίσω,
και νὰ τὸ καταμαρτυρῶ...
πόσαι πήγες νάσαι τάχα;

**Παινάδα 'μπρός' στο σπῆτι
του φυγόντος Κυβερνήτη.**

Φ. — Νά τὸ σπῆτι τὸ γνωστό,
νά τὸ σπῆτι τὸ κλειστό,
διωρὰ τῆς Ρικνοκορ' στὸν Λευτέρη, ποῦχει φύγει,
καὶ τὴν πάρτα του κτυπᾶς καὶ κανέναν δὲν σ' ἀνοίγει.

Μὰς' στὰ κλέη τὰ περίσσια
νὰ καὶ σπῆτι' στὰ Πατήσια.
Καὶ τὸ βλέπει καὶ κηρύττει
ἓνας κ' ἄλλος πατριώτης
πὺς αὐτὸ δὲν εἶναι σπῆτι,
παρὰ σπηταρώνας πρώτης.

Π. — Ἐδῶ πέρα, κὺρ Λευτέρη, θάρχεσαι νὰ κατοικήσῃς
ὅταν φεύγῃς τὴν κονίστραν δολιχῆρας πολιτικῆς.

Καὶ σὲ τοῦτο τὸ κονάκι
μοναχὸς θὰ μαλετᾶς
ὡσὸν νέος Κιγκινάτος.

Καὶ μὲ τὸν Μαρκαντιώνανη
μειδιῶν θὰ τὸ κτυπᾶς
κατὰ μήκος, κατὰ πλάτος.

Φ. — Πλήθ' 'μπρός' του σταματοῦν
κι' ἔρχονται καὶ τὸ κτυποῦν
κι' ἀπὸ τὰ Βάτραχονῆσια.

Ἐρχονται κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη
καὶ φωνάζουν, ὁρᾶ σπῆτι,
ὄχι! ψυχὴ μου' στὰ Πατήσια.

Π. — Μὰ καὶ μὰ θαλαμηγὸ
γὰ τὸν περὶν Πρωθυπουργὸ
δίνει κάποιος ταλλαράς.

Κι' ἔλοι λὲν, Λευτέρη, τώρα
ὅτι θ' ἀποκτηῖς θῶρα
καὶ θαλάσσης καὶ Ξηράς.

Φ. — Καὶ' στὴν Αἴγυπτο ποῦ πῆγες,
ἔκαι πέρα' στὸν φοινίκων
τὸν εὐλογημένον τόπον.

Ποῦ κουρνιάζων τόσας μούγαις
εἰς τὰ μάτια φερσοίκων
'Αραπάδων κι' Αἰθιόπων.

Κάποιος ἀπὸ τόσους φίλους κι' ἀπὸ τόσους ξαναγοδῶς
ἴσως κάποια νταχαμπία σοῦ χάρισῃ πρὸς τιμὴν,
κι' ἔτσι νάχῃς νταχαμπίας, σπῆτια καὶ θαλαμηγὸς,
καὶ νὰ δώσῃς καὶ σ' ἑμένα, μὰ καὶ' στὸν Βενιαμίν...
εἶθε, γένοιτο, μακάρι, κι' ἑκατὸ φοραῖς ἀμήν.

*Καὶ καρπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας*

Τὴν Πέμπτην' στὸ Δημοτικὸν κοντσέρτο τῆς Φωκῆ
ἀπὸ τὰ πλεόν σπάνια καὶ τὰ μοναδικά,
καὶ μὲς' στῆς συναυλίας τῆς τὸ μουσικὸ καμίνι
πισταῦ πὺς οὐδέτερος κανέναν δὲν θὰ μείνῃ.

'Αγγέλου τοῦ Τανᾶρα καινούρια διηγήματα,
τοῦτέστιν ἐμπνευσμένα πολεμικὰ ποιήματα,
βγαλμένα μ' ἓνα σφρίγγος ἠθροβουσιαστικὸν
μὲς' ἀπὸ θεῶ πολέμουσ τροπαίων καὶ νικῶν.